

פרשת חוקת- "וַיִּפְּשֹׁט מֹשֶׁה אֶת אֶהֱרֹן אֶת בְּגָדָיו": האמנות של סגירת פרק ופינוי מקום

אנחנו מציינים היום את סיום שנת הלימודים בתיכונים וחיובות הביניים. כמו בכל שנה, זה רגע דרמטי של סגירות, סיומים, תעודות, ומערכות יחסים שנבנו לאורך חודשים ושנים משנות את צורתן. במקביל, פרשת חוקת היא אחת הפרשות הרגישות ביותר של פרידות בתורה: היא מתארת את מותה של מרים, את העברת בגדי הכהונה מאהרן לבנו אלעזר על ראש ההר, ואת ההבנה של משה שתפקידו ההיסטורי מתקרב לסיומו.

סוף השנה (כמו סוף המסע במדבר) מעמיד אותנו מול המבחן של הזמן החולף. בחינוך ובחיים, הטבע האנושי מבקש לעיתים קרובות להיאחז בקיים, להישאר במקום המוכר והבטוח. "וַיִּפְּשֹׁט מֹשֶׁה אֶת אֶהֱרֹן אֶת בְּגָדָיו, וַיִּלְבֹּשׁ אֹתָם אֶת אֶלְעָזָר בֶּן־וֹ" - העברת בגדי אהרן לבנו אלעזר, לעיני כל העדה, הוא שיעור יוצא דופן באצילות: היכולת לסיים תפקיד, להביט בדור הבא שצומח, ולדעת להעביר לו את "הבגדים" - את האחריות, את המקום ואת הבמה - באהבה ובלי מרירות.

משה ואהרן השקיעו את כל חייהם בהובלת העם, אך הם לא ייכנסו לארץ. זוהי אולי התמצית של המעשה החינוכי: אנחנו זורעים זרעים, משקים ומשקיעים, אבל התלמידות והתלמידים שלנו ימשיכו את המסע שלהם בלעדינו, למקומות שאנחנו לא נגיע אליהם, שבהם לא נהיה. בסיום השנה נעצור לרגע לחגוג את הצמיחה שלהם, לשמוח בכך שהם כבר לא זקוקים לנו באותו אופן, ולאחל להם לצעוד אל "הארץ המובטחת" שלהם בראש מורם.

שבת של סיומים טובים ומנוחה!

